

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poeziebos.be

'As soon as I hear a sound, it always suggests a mood to me. Music in itself carries a whole set of messages which are very, very rich and complex, and the words either serve to exclude certain ones or point up certain others.'

Brian Eno

polaroid

[Film 2 – Grauzone]

in het midden van de straat bedrijf je ongezien de liefde
met jezelf je glijdt het uniform van een dichter in

dat zwarte pantser dat elke zon opzuigt de vrouw
is vertrokken maar je liep haar niet achterna je

fotografeert de verlopen huizen die haar verduisteren
je stijve leden worden glazig van beton ze raken

nauwelijks de grond je zoekt geen doel je loopt door
de woestijn die overblijft en proeft elke zandkorrel

met de belofte van aanwezigheid alle straten zijn
dezelfde en de stad is je woud je gids om verloren

te lopen en het laat je allemaal gewoonweg koud

dunne lucht

[The Thin Air – Magazine]

mijn ogen beklommen weke witte
flanken van dunnigheid de warmte

van je hand de koude grijze lucht
het betekent niets je blik valt dood

op dit beneden sneeuw en regen
en mijn bloed dat slaapt onder een rots

de verre wind te dun om mijn vleugels
te dragen ik streel een wolf die geen vlees

eet de bomen rondom ons prikken
onze irissen neen we zijn nooit alleen

op dit tijdloze pad dat wordt
opgehouden door mensenvoeten

helder

[Alles Klar – Ultravox]

de zware avondzon hangt rood
in de lucht die zucht als een oude zanger

die zwanen zingt er groeit
een volmaakte plastieken storm

van golfballen die de straten vullen
zal de hemel is dronken van kunstmatig

licht overal waar we komen is een dichter
ons voor geweest de gloed

van hun woorden zet zich
onder onze schouderbladen

die nu zachter buigen als een oude vulkaan
die sirenen zingt er groeit

een volmaakte zwartglazen wolk
van puinsteen die de straten vullen

zal de hemel is dronken van plechtstatig
licht overal waar we komen is een dichter

ons voor geweest de vloed
van hun woorden zet zich

onder onze levenspaden
die nu zachter buigen als een ouder kind

dat engelen zingt er groeit
een volmaakt wit meer

van watervallen die de straten vullen
zal de hemel is dronken van buitenmatig

licht overal waar de komen is een dichter
ons voor geweest het bloed

van hun woorden verlaat
onze instinctmatige monden

die nu zachter zuigen

Michaël Vandebril (1972) is dichter en organisator. Hij debuteerde in 2012 bij De Bezige Bij Antwerpen met 'Het vertrek van Maeterlinck', een bundel met een beeldentaal die verwijst naar het Belgische symbolisme en het Franse surrealisme. Uniek is dat de bundel tweetalig (N/F) werd uitgegeven. Het leverde Vandebril de Herman de Coninck Debuutprijs op en een nominatie voor de C. Buddingh'-prijs. Hij werkt aan een tweede bundel die is geïnspireerd door new wave muziek van einde jaren '70, begin jaren '80. Als literair organisator is Vandebril actief vanuit Antwerpen Boekenstad (zie o.a. de Antwerpse stadsdichters, Donderdagen van de Poëzie en Felix Poetry Festival) en de nieuwe literaire organisatie VONK & Zonen (zie o.a. Dichter des Vaderlands, De eenzame uitvaart en het Poëziebordeel).

Website: www.michaelvandebril.be